

Apokalypsa Duvetova - Apokalypsu Duvetovu tvorí séria dvadsiaticich troch rytín. Vznikli v období 1485-1560 (najčastejšie sa udáva r. 1555) a boli vydané so sprievodným textom v Lyonu r. 1561. Autorom je francúzsky renesančný zlatník, rytec a prvý francúzsky grafik Jean Duvet (†1561), ktorého osobitý umelecký štýl porovnajú s anglickým grafikom Williamom Blakeom (†1827). Osem grafických listov odráža vplyv Albrechta Dürera (†1528). Svojou náboženskou mystikou a kvázi gotickou citlivosťou sa Duvet čiastočne vracia späť do stredoveku.

http://en.wikipedia.org/wiki/File:Jean_Duvet_-_Apocalypse.jpg

J. Duvet: Apokalypsa (frontispice, 1485-1561)

J. Duvet: Zjavenie svätého Jána Evanjelistu (1485- 1561)

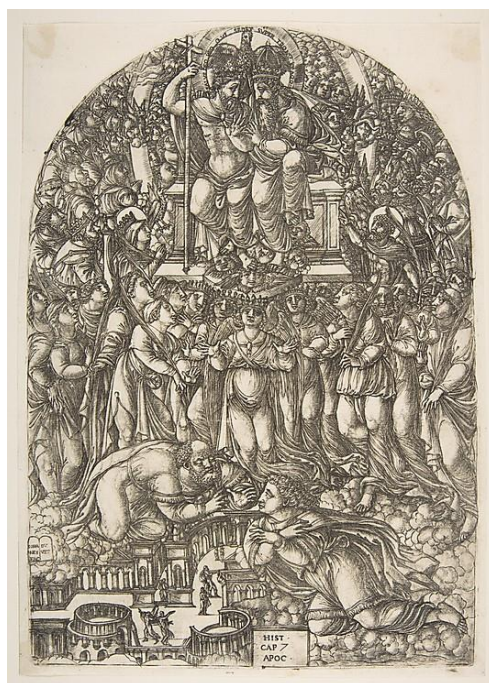

J. Duvet: Sv. Ján vidí sedem zlatých svietnikov (1485-1561) 1,10-16. *Sedem svietnikov*

J. Duvet: Sv. Ján povolaný do neba (1485- 1561) 4,1-11. *Oslava Boha stvoriteľa*

J. Duvet: Videnie štyroch jazdcov (1485-1561) 6,2-8. Rozlomenie štyroch pečatí
J. Duvet: Padajúca hviezda otvára podsvetie (1485-1561) 6,9-11; 9,1-10. Rozlomenie piatej pečate. Zatrúbenie piatej poľnice

J. Duvet: Štyri anjeli zadržiavajú štyri vetry (1485-1561) 7,1-3. Poznačenie Božích služobníkov
J. Duvet: Nespočetný zástup pred trónom (1485-1561) 7,9-15. Oslava Boha mučeníkmi

J. Duvet: Otvorenie siedmej pečate (1485-1561) 8,1-9,3. Otvorenie siedmej pečate. Zatrúbenie prvej až piatej polnice
J. Duvet: Zatrúbenie šiestej polnice (1485-1561) 9,13-17. Zatrúbenie šiestej polnice

J. Duvet: Anjel podáva sv. Jánovi knihu k jedlu (1485-1561) 10,1-11. Anjel s otvorenou knižkou
J. Duvet: Zmeranie chrámu (1485-1561) 11,1-13. Zmeranie Božieho chrámu

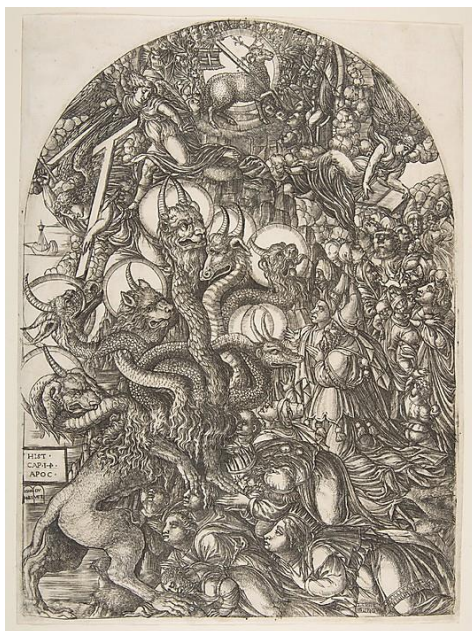

J. Duvet: Žena odetá slnkom (1485-1561)

12,1-5. *Boj draka na nebi*

J. Duvet: Svätý Michal a drak (1485- 1561)

12,7-9. *Boj draka na nebi*

J. Duvet: Šelma so siedmimi hlavami a desiatimi rohmi (1485- 1561) 14,1-10. *Baránok vyhlasuje súd nad nepriateľmi*

J. Duvet: Lis Božieho hnevu (1485- 1561) 14,14-19. *Hodina žatvy a oberačky*

J. Duvet: Vyliatie čiaš. Sedemhlavý drak, dvojrohá šelma (1485-1561) 16,2-13. Sedem pliaň. Traja nečistí duchovia vychádzajú z úst šelmy, draka a falošného proroka

J. Duvet: Nevieстка babylonská sediaca na šelme (1485- 1561) 17,1-18. Nevieстка babylonská

J. Duvet: Pád Babylonu (1485-1561) 18,1-24. Pád Babylonu

J. Duvet: Kristus sediaci na bielom koni (1485- 1561) 19,11-16. Prichod Kráľa kráľov

J. Duvet: Anjel na slnku zvoláva dravcov (1485-1561) 19,17-18. *Vítazstvo Kráľa kráľov nad šelmou a Antikristom*

J. Duvet: Satan spútaný na tisíc rokov (1485-1561) 20,1-3. *Tisícročné kráľovstvo*

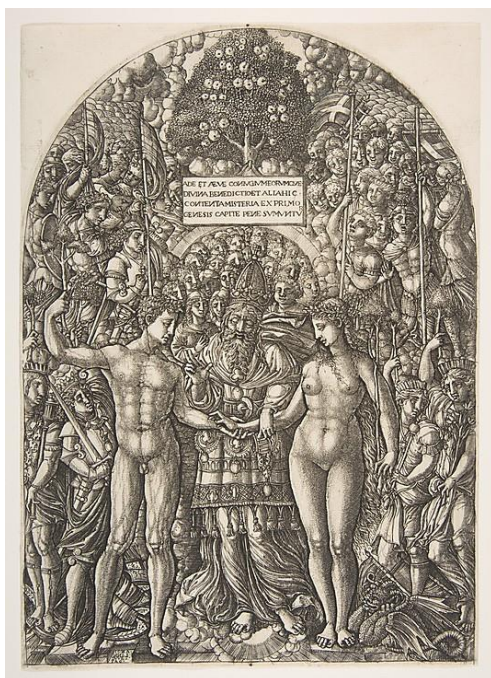
J. Duvet: Anjel ukazuje sv. Jánovi nový Jeruzalem (1485- 1561) 21,10-26. *Nový Jeruzalem*

J. Duvet: Anjel ukazuje sv. Jánovi prameň živej vody (1485- 1561) 22,1-5. *Večný raj*

J. Duvet: Kráľovský majestát (1485- 1561)

J. Duvet: Triumf Henriho II., kráľa Francúzska (1485- 1561)

J. Duvet: Manželstvo Adama a Evy (1485-1561) 1,27-28; 2,8-9. *Genesis*

J. Duvet: Snímanie z kríža (1485- 1561) *Ján 19,38-39; Matúš 27,55-56*

J. Duvet: Apokalypsa (frontispice, 1485-1561)

(1,10-16.Videnie siedmich svietnikov). V deň Pána bol som vo vytržení ducha a počul som za sebou mohutný hlas, ako hlas trúby... A keď som sa obrátil, uzrel som sedem svietnikov a uprostred nich bol niekto ako Syn človeka. Bol oblečený do plášťa a na prsiach opásaný zlatým pásom. Jeho vlasy boli ako biela vlna, ako sneh, oči ako ohnivý plameň, nohy mal podobné lesklému kovu, rozžeravenému v peci a hlas mal ako hučanie mnohých vôd. V pravej ruke držal sedem hviezd, z úst mu vychádzal dvojsečný meč a tvár mal ako slnko, keď svieti v plnej sile. Keď som ho uvidel, padol som mu k nohám ako mŕtvy.

J. Duvet: Sv. Ján vidí sedem zlatých svietnikov (1485-1561)

(4,1-11. Oslava Boha stvoriteľa). Hľa, videl som otvorené dvere na nebi a ten prvý hlas, ktorý som už počul ako zvuk poľnice, keď so mnou hovoril, povedal: Vystúp hore a ukážem ti, čo sa má diať potom. A hneď som bol vo vytržení ducha. Hľa, trón stál na nebi a na tróne bol Sediaci. Sediaci bol na pohľad podobný jaspisu a karneolu a dúha bola vôkol trónu, na pohľad podobná smaragdu. Okolo trónu bolo dvadsaťštyri trónov a na tých trónoch sedieť dvadsaťštyri starších odetých do bieleho rúcha a na hlavách mali zlaté vence. Z trónu vychádzali blesky, zvuky a hromy. Pred trónom horelo sedem ohnivých lúčov, to je sedem Božích duchov; a pred trónom rozprestieralo sa sklené more, podobné kryštálu. Uprostred trónu a vôkol trónu boli štyri bytosti, plné očí odpredu i odzadu. Prvá bytosť podobná bola levovi, druhá býkovi, tretia mala ľudskú tvár a štvrtá bola podobná letiacemu orlovi... Vždy, keď tie bytosti vzdali slávu, česť a vďaku tomu Sediacemu na tróne... padli dvadsiati štyria starší pred Sediacim na tróne, klaňali sa Žijúcemu na veky vekov, hádzali svoje vence pred trón a volali: „Hoden si, Pane a Bože náš, prijať slávu, česť a moc...

J. Duvet: Sv. Ján povolaný do neba (1485- 1561)

(6,2-8. Rozlomenie štyroch pečatí). Hľa, biely kôň; a ten, čo sedel na ňom, mal luk a dostal veniec a vyšiel ako víťaz, a aby zvíťazil... Vyšiel iný ohnivočervený kôň a ten, čo na ňom sedel, dostal moc vziať pokoj zo zeme, aby sa ľudia navzájom zabíjali; a bol mu daný veľký meč... Hľa, čierny kôň a ten, čo na ňom sedel, mal v ruke váhy... Hľa, plavý kôň a ten, čo sedel na ňom, volal sa Smrť a za ním išlo podsvetie. A dostali moc nad štvrtinou zeme, aby zabíjali mečom, hladom, morom a divou zemskou zverou.

J. Duvet: Videnie štyroch jazdcov (1485-1561)

(6,9-11; 9,1-10. Rozlomenie piatej pečate. Zatrúbenie piatej poľnice). A keď otvoril piatu pečať, videl som pod oltárom duše zabitých pre Božie slovo a pre svedectvo, ktoré vydali. A zvolali mohutným hlasom: Dokedy, Pane, nebudeš súdiť a pomstiť našu krv na tých, čo obývajú zem?“ Každý z nich dostal biele rúcho a povedali im, aby ešte krátky čas odpočívali... Zatrúbil piaty anjel. A videl som hviezdu padnúť z neba na zem a dostala kľúč od studničnej priepasti podsvetia. Otvorila studnicu priepasti a vystúpil zo studnice dym, ako dym veľkej pece, i zatmelo sa slnce a vzduch od dymu studnice. Z toho dymu vyšli kobylky na zem... Dostali rozkaz, aby nezabýjali, ale aby ich trápili päť mesiacov. Ich trápenie bolo ako trápenie od škorpióna, keď uštipne človeka. V tie dni ľudia budú hľadať smrť, ale jej nenájdu. Budú si žiadať umrieť, ale smrť utečie od nich. Kobylky sa podobali koňom, pripraveným do boja. Na hlavách mali vence zo zlata, ich tváre boli ako ľudské, vlasy mali ako ženy, zuby ako levy, panciere ako z ocele, zvuk ich krídiel bol ako hrmot mnohých vojnových vozov, rútiacich sa do. Chvosty a žihadlá mali ako škorpióny. Vo chvostoch mali moc škodiť ľuďom päť mesiacov. Nad sebou mali kráľa, anjela priepasti, ktorý sa hebrejsky menuje Abaddon a grécky Apollyon.

J. Duvet: Padajúca hviezda otvára podsvetie (1485-1561)

(7,1-3. Poznačenie Božích služobníkov). **Potom som uvidel štyroch anjelov stáť v štyroch uhloch zeme. Držali štyri zemské vetry, aby nevieli na zem ani na more ani na nijaký strom. A uvidel som vystupovať od východu slnka iného anjela. Mal pečať živého Boha, zvolal mohutným hlasom na štyroch anjelov, ktorí dostali moc škodiť zemi, moru, a hovoril im: Neškodte zemi ani moru ani stromom, dokiaľ nepoznačíme na čele služobníkov nášho Boha.**

J. Duvet: Štyri anjeli zadržávajú štyri vetry (1485-1561)

(7,9-15. Oslava Boha mučeníkmi). Hľa, veľký zástup zo všetkých národov, kmeňov ľudí a jazykov, ktorý nikto nemohol spočítať. Stáli pred trónom a pred Baránkom, oblečení do bieleho rúcha, s palmami v rukách, volali mohutným hlasom: „Za spásu nášmu Bohu, ktorý sedí na tróne, a Baránkovi!“ Všetci anjeli stáli okolo trónu, starších a štyroch bytostí, padli na tvár pred trónom, klaňali sa Bohu a volali: „Amen! Dobrorečenie a sláva a múdrosť a vďaka a česť a moc a sila nášmu Bohu na veky vekov. Amen.“ I prehovoril jeden zo starších a povedal mi: „Kto sú títo oblečení do bieleho rúcha a odkiaľ prišli?“ Povedal som mu: „Pán môj, ty to vieš.“ A on mi povedal: „To sú tí, čo prichádzajú z veľkého súženia a oprali si rúcha a zabilili ich v krvi Baránkovej. Preto sú pred Božím trónom a dňom i nocou mu slúžia v jeho chráme.“

J. Duvet: Nespočetný zástup pred trónom (1485-1561)

(8,1-9,3. Otvorenie siedmej pečate. Zatrúbenie prvej až piatej poľnice). A keď otvoril siedmu pečať, nastalo ticho na nebi asi na pol hodinu A videl som sedem anjelov, čo stoja pred Bohom a dostali sedem poľnic. Prišiel aj iný anjel a zastal pred oltárom so zlatou kadidelnicou. Dostal veľa kadidla, aby ho pridal k modlitbám všetkých svätých na zlatý oltár, čo je pred trónom. A dym kadidla vystupoval z ruky anjela pred Boha. Potom vzal anjel kadidelnicu, naplnil ju ohňom z oltára a vrhol ju na zem. A nastalo hrmenie, burácanie, blesky a zemetrasenie. Sedem anjelov, ktorí mali sedem trúb, pripravilo sa trúbiť... Zatrúbil prvý. Nastalo krupobitie, oheň zmiešaný s krvou a padlo to na zem. Tretina zeme zhorela, tretina stromov zhorela a všetka zelená tráva zhorela. Zatrúbil druhý anjel. A do mora padlo niečo ako veľký, ohňom horiaci vrch. Tretina mora premenila sa na krv, tretina morských tvorov zahynula a tretina lodí sa potopila. Zatrúbil tretí anjel. A padla z neba veľká hviezda, ktorá horela ako fakľa a padla na tretinu riek a na pramene vôd. Tá hviezda sa menuje Palina. Tretina vôd sa premenila v palinu a mnoho ľudí zomrelo od vôd, lebo zhorkli. Zatrúbil štvrtý anjel. A prišla pliaga na tretinu slnca, na tretinu mesiaca a na tretinu hviezd, aby sa ich tretina zatmela a nebolo svetla v tretine dňa ani noci. Potom som uvidel a počul nejakého posla letiaceho prostriedkom neba, ktorý volal mohutným hlasom: Beda, beda, beda tým, čo bývajú na zemi, pre ostatné zvuky trúb troch anjelov, ktorí ešte majú trúbiť. Zatrúbil piaty anjel. A videl som hviezdu padnúť z neba na zem a dostala kľúč od studničnej priepasti podsvetia. Otvorila studnicu priepasti a vystúpil zo studnice dym, ako dym veľkej pece, i zatmelo sa slnce a vzduch od dymu studnice. Z toho dymu vyšli kobyľky na zem a dostali moc, akú majú zemské škorpióny...

J. Duvet: Otvorenie siedmej pečate (1485-1561)

(9,13-17. Zatrúbenie šiestej poľnice). Zatrúbil šiesty anjel a od štyroch rohov zlatého oltára pred Bohom počul som hlas, ktorý hovoril šiestemu anjelovi, majúcemu trúbu: Rozviaž štyroch anjelov, spútaných pri veľkej rieke Eufkrat. A boli rozviazaní tí štyria anjeli, pripravení, aby pobili tretinu ľudí. Počet ich jazdy bol dve myriady myriád; počul som ich počet. Kone a jazdcov na nich som videl vo videní takto: mali ohnivé hyacintové a žltosírové panciere, hlavy koní boli ako hlavy levov a z ich tlám vychádzal oheň, dym a síra. Od týchto troch rán zahynula tretina ľudí; od ohňa, dymu a síry, čo vychádzali z ich tlám. Sila koní totiž bola v ich tlamách a chvostoch, lebo ich chvosty boli podobné hadom, mali hlavy a nimi škodili.

J. Duvet: Zatrúbenie šiestej poľnice (1485-1561)

(10,1-11. Anjel s otvorenou knižkou). Videl som iného mocného anjela zostupovať z neba; bol zahalený oblakom, na hlave dúha, tvár ako slnce, nohy ohnivé stĺpy a v jeho ruke otvorená kniha. Pravou nohou postavil sa na more, ľavou na zem a volal mohutným hlasom, ako keď lev reve. Hneď, ako zavolal, zaznelo sedem hromov... Tu anjel, ktorého som videl stáť na mori a na zemi, zdvihol pravú ruku k nebu a prisahal pri Živom na veky vekov a stvoril nebo a čo je v ňom, zem a čo je na nej, i more a čo je v ňom: Už viac nebude čas! Ale v dňoch hlasu siedmeho anjela, keď zatrúbi a dokoná sa tajomstvo Božie, ako radostne zvestoval svojim služobníkom, prorokom. A hlas, ktorý som počul z neba, ktorý opäť prehovoril ku mne a povedal: Chod' a vezmi otvorenú knihu z ruky anjela, ktorý stojí na mori i na zemi. Nato odišiel som k anjelovi a povedal som: Daj mi tú knihu! Odpovedal mi: Vezmi a zjedz ju, v bruchu ti zhorkne, ale v ústach bude ti sladká ako med. Ja som vzal anjelovi knižočku z ruky a keď som ju jedol, zhorklo mi vnútro. Ešte mi povedali: Musíš ďalej prorokovať ľuďom, národom, aj jazykom aj mnohým kráľom.

J. Duvet: Anjel podáva sv. Jánovi knihu k jedlu (1485-1561)

(11,1-13. Zmeranie Božieho chrámu). Dostal som trstinu, podobnú prútu s týmito slovami: Vstaň a zmeraj Boží chrám i oltár i modliacich sa v ňom. Vonkajšie nádvorie chrámu však vynechaj, nemeraj ho, lebo bolo dané pohanom, ktorí budú plieniť sväté mesto štyridsaťdva mesiacov. Ale svojim dvom svedkom, oblečeným do vrecoviny, dám prorokovať tisíc dvestošesťdesiat dní. To ú dve olivy a dva svietniky, ktoré stoja pred Pánom zeme... majú moc biť zem všelijakou pligou, kedykoľvek by chceli. Keď však skončia svoje proctvo, šelma, ktorá vystúpi z priepasti, bude s nimi bojovať a zabije ich. Ich mŕtvoly budú na námestí na námestí veľkého mesta, ktoré sa duchovne volá Sodoma a Egypt, kde aj ich Pána ukrižovali... Po tri a pol dňoch však vošiel do nich duch života z Boha, stali si na nohy a veľká bázeň padla na tých, ktorí ich videli. Počuli mohutný hlas z neba, ktorý im hovoril: Vystúpte sem hore! I vystúpili na nebo v oblaku a ich nepriatelia hľadeli na nich. V tú hodinu nastalo prudké zemetrasenie.

J. Duvet: Zmeranie chrámu (1485-1561)

(12,1-5. Žena odetá do slnka). Veľké znamenie sa ukázalo na nebi: žena odetá do slnka, pod nohami mesiac, na hlave veniec dvanástich hviezd... Ukázalo sa aj iné znamenie na nebi: hľa, veľký ohnivý drak, ktorý mal sedem hláv a desať rohov a na hlavách sedem diadémov. Jeho chvost zmietol tretinu nebeských hviezd a zvrhol ich na zem. Tento drak postavil sa pred ženu, ktorá mala rodiť, aby zožral dieťa, len čo ho porodí. A porodila syna, chlapca, ktorý má spravovať všetky národy železným prútom. Dieťa však bolo uchvátené k Bohu a k Jeho trónu.

J. Duvet: Žena odetá slnkom (1485-1561)

(12,7-9. Bitka na nebi). Na nebi sa strhol boj: Michal a jeho anjeli bojovali proti drakovi. Bojoval drak i jeho anjeli, ale neobstáli a už nebolo pre nich miesto v nebi. A veľký drak, ten starý had, ktorý sa volá diabol a satan, čo zvädzal celý svet, bol zvrhnutý; zvrhnutý bol na zem a s ním boli zvrhnutí jeho anjeli. A počul som mohutný hlas volať v nebi: Teraz nastala spása, moc a kráľovstvo nášho Boha a vláda jeho Pomazaného, lebo bol zvrhnutý žalobca našich bratov, ktorý na nich dňom i nocou žaloval pred naším Bohom. Ale oni zvíťazili pre Baránkovu krv a pre slovo svojho svedectva. Preto radujte sa, nebesia, aj vy, čo v nich bývate. Beda však zemi i moru, lebo zostúpil k vám diabol, plný zlosti, lebo vie, že má málo času.

J. Duvet: Svätý Michal a drak (1485- 1561)

(14,1-10. Baránok vyhlasuje súd nad nepriateľmi). Hľa, Baránok stál na vrchu Sion a s Ním stoštyridsaťštyritisíc tých, ktorí mali napísané na čele Jeho meno a meno Jeho Otca. Počul som aj zvuk z neba ako hukot mnohých vôd a rachot silného hromu a zvuk, ktorý som počul, bol ako zvuk citaristov, čo hrajú na citarách. Spievajú novú pieseň pred trónom... Ak s niekto bude klaňať šelme a jej obrazu a prijme znak na čelo alebo na ruku, aj ten bude piť z vína Božieho hnevu, čistého vína, naliateho do kalicha Jeho hnevu.

J. Duvet: Šelma so siedmimi hlavami a desiatimi rohmi (1485- 1561)

(14,14-19. Hodina žatvy a obračky). Potom som uvidel biely oblak a na oblaku sedel ktosi ako Syn človeka. Na hlave mal zlatý veniec a v ruke ostrý kosák. A z chrámu vyšiel iný anjel, ktorý volal mohutným hlasom na toho, čo sedel na oblaku: „Hod' svoj kosák a žni, lebo prišla hodina žatvy; žatva na zemi dozrela“. A ten, čo sedel na oblaku, hodil na zem svoj kosák a zem bola zožatá. Potom z chrámu, čo je v nebi, vyšiel iný anjel; aj on mal ostrý kosák. Od oltára zasa vyšiel anjel, ktorý má moc nad ohňom, a zvolal mohutným hlasom na toho, čo mal ostrý kosák: „Hod' svoj ostrý kosák a ober strapce vinice zeme, lebo jej hrozna už dozreli!“ A anjel hodil svoj kosák na zem, obral vinicu zeme a vhodil do veľkého lisu Božieho hnevu. Lis šliapali vonku za mestom a z lisu vyšla krv až po uzdy koní na tisícšesťsto stadií.

J. Duvet: Lis Božieho hnevu (1485- 1561)

(16,2-13. Sedem pliaĝ. Traja nečistí duchovia vychádzajú z úst šelmy, draka a falošného proroka). Prvý anjel vylial svoju čašu na zem a odporne vrede vyhodili sa na ľudoch... druhý anjel vylial svoju čašu na more... tretí anjel vylial svoju čašu na rieky... štvrtý anjel vylial svoju čašu na slnce... piaty anjel vylial svoju čašu na trón šelmy... šiesty anjel svoju čašu na rieku Eufrates... Nato som videl troch nečistých duchov ako žaby vychádzať z tlamy draka, i z tlamy šelmy, i z úst falošného proroka.

J. Duvet: Vyliatie čiaš. Sedemhlavý drak, dvojrohá šelma (1485-1561)

(17,1-18). Uvidel som ženu, ako sedí na šarlátovej šelme, ktorá je plná rúhavých mien a mala sedem hláv a desať rohov. Žena bola odetá v purpur a šarlát, ozdobená zlatom, drahým kameňom a perlami; v ruke mala zlatú čašu, plnú ohavností a nečistoty svojho smilstva, a na čele napísané meno, tajomstvo: Veľký Babylon, matka smilstva a zemských ohavností... Ja ti odhalím tajomstvo ženy a šelmy, ktorá ju nesie a má sedem hláv a desať rohov... sedem hláv je sedem pahorkov, na ktorých žena sedí... Desať rohov, ktoré si videl, je desať kráľov, ktorí sa ešte neujali kráľovstva, ale spolu so šelmou dostanú moc ako králi na jednu hodinu... Budú bojovať proti Baránkovi, ale Baránok zvíťazí nad nimi... Vody, ktoré si videl, kde sedí neviestka, sú ľudia, zástupy, národy a jazyky... A desať rohov, ktoré si videl, a šelma znenávidia neviestku, spustošia ju, obnažia, budú jesť z jej mäsa a spália ju ohňom, lebo Boh im dal myseľ konať podľa Jeho úmyslu... Žena, ktorú si videl, je veľké mesto, ktoré má kráľovstvo nad kráľmi zeme.

J. Duvet: Nevieстка babylonská sediaca na šelme (1485- 1561)

(18,1-24. Pád Babylonu). Potom som videl aj iného anjela zostupovať z neba... Skríkol mohutným hlasom takto: Padol, padol veľký Babylon, stal sa príbytkom démonov, väzením všetkých nečistých duchov a väznicou všetkej nečistej a odpornej zveri, lebo všetky národy pili z vína jeho náruživého smilstva... A počul som iný hlas volať z neba: Vyjdite, ľud môj, z neho, aby ste neboli účastníkmi jeho hriechov a nedostali z jeho pliaž... Odplaťte mu, ako on platieval, zdvojnásobte mu dvojnásobok jeho skutkov! Do kalicha, do ktorého nalieval, nalejte mu dvojnásobne... Koľko sa vychvaľoval a hýril, toľko mu dajte útrap a smútku, lebo si myslí: sedím ako kráľovná, nie som vdovou a nevidím smútku. Preto jedného dňa prídu jeho pliažy... Plakať budú nad ním zemskí králi, ktorí s ním smilnili a hýrili... A kupci budú plakať a smútiť nad ním, že nikto nekúpi viac ich tovar zlata, striebra, drahokamov... Kupci s týmito vecami, ktorí zbohatli z neho, zďaleka zastanú pre hrôzu nad jeho mukami a budú plakať a žalostiť... Každý kormidelník, každý pobrežný plavec, námorníci a ktorikolvek pracujú na mori, zďaleka zastali a skríkli... Neozve sa v tebe viac hlas citaristov a hudobníkov, ani tých, čo pískajú a trúbia!

J. Duvet: Pád Babylonu (1485-1561)

(19,11-16. Príchod Kráľa kráľov). Hľa, biely kôň a Ten, čo sedí na ňom, menuje sa Verný a Pravý a spravodlivo súdi i bojuje. Oči mal ako ohnivý plameň a na hlave mnoho diadémov. Napísané mal meno, ktoré nik nepozná, len On sám. Oblečený bol v odevy skropenom krvou a Jeho meno je Božie Slovo. Nebeské vojská sprevádzajú Ho na bielych koňoch, odté do bieleho, čistého jemného ľanu. Z úst Mu vychádza ostrý meč, aby ním bil národy. On ich bude spravovať železným prútom a sám tlačiť bude víny lis rozhorčeného hnevu všemohúceho Boha. Na plášti má napísané meno: Kráľ kráľov a Pán pánov.

J. Duvet: Kristus sediaci na bielom koni (1485- 1561)

(19,17-18. Víťazstvo Kráľa kráľov nad šelmou a Antikristom). Videl som stáť anjela v slnku, a skríkol mohutným hlasom všetkým vtákom, ktoré lietajú prostredkom neba: Podte a zhromaždite sa na veľký hod Boží, aby ste jedli telá kráľov, telá vojvodcov, telá mocnárov, telá koní a tých, ktorí sedia na nich, telá všetkých slobodných aj otrokov, malých i veľkých!

J. Duvet: Anjel na slnku zvoláva dravcov (1485-1561)

(20,1-3. Spútanie draka). **Potom som uvidel z neba zostupovať anjela, čo mal kľúč od priepasti a v ruke veľkú reťaz. Chytil draka, toho starého hada, ktorým je diabol a satan, a sputnal ho na tisíc rokov. Hodil ho do priepasti, zavrel ju a zapečatil nad ním, aby nezávážal národy, kým sa nedovŕši tisíc rokov; potom musí byť na krátky čas uvoľnený.**

J. Duvet: Satan spútaný na tisíc rokov (1485-1561)

(21,10-26. Nový Jeruzalem). A v duchu ma preniesol na veľký a vysoký vrch a ukázal mi sväté mesto Jeruzalem, ako zostupuje z neba od Boha, ožiarené Božou slávou. Jeho jas bol podobný najdrahšiemu kameňu, akoby krištáľovo čistému kameňu jaspisu. Malo veľké a vysoké hradby. Malo dvanásť brán a na bránach dvanásť anjelov a napísané mená dvanástich kmeňov Izraela... Ten, čo so mnou hovoril, mal mieru zo zlatej trstiny na premeranie mesta, jeho brán a hradieb... Trstinou odmeral mesto... Zmeral aj jeho hradby... Ale chrám som v ňom nevidel, lebo chrámom je Pán, všemohúci Boh, a Baránok. A mesto nepotrebuje ani slnko, ani mesiac, aby mu svietili, lebo ho ožaruje Božia sláva a jeho lampou je Baránok. V jeho svetle budú kráčať národy a kráľi zeme doň prinesú svoju slávu. Jeho brány sa cez deň nezavrujú a noci tam nebude. A budú doň prinášať slávu a bohatstvo národov.

J. Duvet: Anjel ukazuje sv. Jánovi nový Jeruzalem (1485- 1561)

(22,1-5. Večný raj). Potom mi ukázal riekku vody života, čistú ako krištál', vytekajúcu spod Božieho a Baránkovho trónu. Uprostred námestia, z oboch strán rieky, je strom života, ktorý prináša dvanásť ráz ovocie a lístie stromu je na uzdravenie. Už nikdy nebude nič prekliate. Trón Boží a Baránkov bude v ňom a jeho služobníci budú mu slúžiť, a budú mu hľadiť v tvár, a jeho meno bude na ich čelách. Noci už nebude a nebudú potrebovať svetlo lampy ani svetlo slnka, lebo im bude žiariť Pán, Boh a kraľovať budú na veky vekov.

J. Duvet: Anjel ukazuje sv. Jánovi prameň živej vody (1485- 1561)

J. Duvet: Kráľovský majestát (1485- 1561)

J. Duvet: Triumf Henriho II., kráľa Francúzska (1485- 1561)

(1,27-28; 2,8-9. Genesis). Tak stvoril Boh človeka na svoj obraz, na Boží obraz ho stvoril; ako muža a ženu ich stvoril. Potom ich Boh požehnal a riekol im: Plodte a množte sa naplňte zem; podmaňte si ju a panujte... potom vysadil na východe záhradu v Edene... dal vyrásť všelijakým stromom, lákavým na pohľad a dobrým na jenie, aj stromu života uprostred záhrady, aj stromu poznania dobra a zla...

J. Duvet: Manželstvo Adama a Evy (1485-1561)

(Ján 19,38-39; Matúš 27,55-56). Potom Jozef z Arimatie, ktorý bol Ježišovým učeníkom, ale tajným pre strach zo Židov, požiadal Piláta, aby mohol sňať telo Ježišovo. A Pilát prvolil. A prišiel aj Nikodém, ktorý prvý raz v noci prišiel k Nemu, a priniesol asi sto funtov aloe... A bolo tam mnoho žien prizierajúcich sa zďaleka, ktoré prišli za Ježišom z Galiley poslúhovať Mu. Medzi nimi bol Mária Magdélina, Mária, matka Jakubova a Jozefova, a matka synov Zebedeových.

J. Duvet: Snímanie z kríža (1485- 1561)